

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΕΜΗΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία καὶ προπληρωτή, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐξωτερικῶ φράγκα χρυσᾶ 15. — Αἱ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Διευθυντικῆς. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντὴς ΚΑΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΙΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΓΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 7 Φεβρουαρίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 19

Η ΤΡΕΛΛΑ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΜΙΤΑΤΟΝ

Γιορτὴ τῆς τρέλλας ἑζύγωσε. Ζήτω ἡ τρέλλα, ζήτω
Ἡ τρέλλ' ἂν ἔλειπεν . . . ἡ γῆ ποτὲ δὲν ἐκινεῖτο
Τρέλλος ποῦ δὲν ἐσκιάχτηκε τὴν πίστι καὶ τὸ νόμο
Μία κλωτσιὰ τῆς ἔδωκε κ' εὐθὺς ἐπῆρε δρόμο

Ἀλλιῶς ἀκόμα θὰ ἔχαμε, μαγκουραριὸ νὰ κραίνη
Ἐκεῖ τὸ «Στήτω ἥλιος» ποῦ τὸ μυαλὸ φυραίνει.
Ὅπου κι' ἂν ἦναι σήμερα ὅτ' ἄνθρωπο ἰσότης
Κι' ἂν ἀγκαλιάζῃ λευθεριά τὸν κόσμον κι' ἀδελφότης

Τῆς τρέλλας χάρι νάχωμε, εἰν' οἱ τρελλοὶ σωτῆρες,
Ἀνάρχι' ἀνάρχια βγαίνουνε, μὰ βγαίνουνε φωστῆρες,
Κομήταις μέσ' ὅτ' ὁὐρανὸ τῆς φρονιμάδας χύνουν
Μεγάλη γινῶσι μὲ οὐρὰ κ' αἰῶνες δὲν τὴ σβύνουν !

Μηδὲ βλασανιστήρια, μηδὲ σταυροὶ τρομάζουν
Τέτοιους τρελλοὺς θεότρελλους ποῦ τόση γινῶσι βγάζουν.
Τρέλλος ἐβγήκ' ἕναν καιρὸ μ' ἀκούραστο τὸ στόμα
Καὶ πῶς μὰς ἔλειπε πολὺ, ἐφώναζεν, ἀκόμα

Γιὰ νὰν' ἡ γῆ μας στρογγυλὴ νὰ τᾶχῃ τετρακόσα
Ὡς ποῦ ἐπῆρανε φωτιὰ ἀπ' τὴν τρελλή του γλώσσα
Οἱ κρούοι, κρούοι φρόνιμοι καὶ τοῦ τρελλοῦ ἡ τρέλλα
τὴν ἄγρια κι' ἀπάθνην ξετρώπωσε κοπέλλα

Ποῦ βράφτισαν Ἀμερικὴ ποῖο ἥσυχο κεφάλι
Μποροῦσε κόσμ' ὀλάκερο ἀπ' τὸ μυαλὸ νὰ βγάλῃ ;
Γιορτὴ τῆς τρέλλας ἑζύγωσε, ζήτω ἡ τρέλλα, ζήτω
Ἡ τρέλλ' ἂν ἔλειπ' ἀπ' τὴ γῆ, κι' ἡ γῆ δὲν ἐκινεῖτο.

Καὶ ποῖον μεγάλον ὅτ' ὁ μυαλὸς ἡ μικροανθρωπότης
Δὲν τὸν ἐπῆρε γιὰ τρελλὸν, μὲ τὸ μικρὸ μυαλὸ τῆς ;
Κι' ὁ πρῶτος ποῦ καυχήθηκε ὅτ' ἀνέβη ν' ἀνέβῃ
Κι' ὁ πρῶτος ποῦ τῆς ἔταξε μ' ἄτμο νὰ ταξειδεύῃ

Κι' ἐκεῖνος ποῦ τῆς τύπωσε τὸ πρῶτο τῆς βιβλίου,
Κι' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἀπ' τ' αὐτὴ τὴν πῆρε ὅτ' ὁ σχολεῖο
Κι' ὁ ἄλλος, ποῦ τῆς ἔδωκε τὸν κεραυνὸ δεμένο
Ἵν τὸ χαρτένιο αὐτὸ ἡ σκιά τοῦ μαυροῦ

Ἵν ἀστραπὴ ἔδω κ' ἐκεῖ ἀκούραστος νὰ φτάνῃ
Καὶ ὅ,τι μῆνες ἔκαναν σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ κινή,
Κι' ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἥλιο, ἑπέρχεται θεὸς μας
Νὰ ζωγραφίσῃ πρόσταξε τὸ μαυροῦ δρόμο

Ὅλοι περάσαν γιὰ τρελλοὶ. Ζήτω ἡ τρέλλα ! Ζήτω
Ἡ τρέλλ' ἂν ἔλειπ' ἀπ' τὴ γῆ κι' ἡ γῆ δὲν ἐκινεῖτο.
Κι' ὁ ἥλιος ποῦ ζωὴ σκορπᾷ ἂν ἔχανε τὸ φῶς του
Κι' ὁ ἔρμος πλανήτης μας δὲν ἐβόλεπεν ἐμπρὸς του

Κ' ἐσκόνταψτε ὅτ' ὁ δρόμος τοῦ μέσ' ὅτ' ὁ βαθὺ σκοτάδι
Ἵν μεθυσμένος μασκαρᾶς ποῦ πίνει πρῶτ' βράδυ,
Ἐνας τρελλὸς θὰ βρῖσκονταν μὲ τ' ἄσπλο μυαλὸ του
Ν' ἀνάψῃ πάλι ἔξαφνα τὸν πολυέλαίό του.

Ποῖος φρόνιμος ὅτ' ἀπόκρηα μπορεῖ νὰ ξεμουτίξῃ ;
Χουμὰ ἡ τρέλλ' ἀπάνω του, τὸν μυαλοπιπιλίζει
Χταπόδι, τὰ πλοκάμια τῆς τοῦ ζώνουν τὸ κεφάλι
Καὶ τὸν τρελλαίνει ἡ γιορτὴ τῆς τρέλλας ἡ μεγάλη !

Θεὰ τῆς τρέλλας δυνατὴ, Ἀπόκρηα, μιὰ χάρι
Θὰ σοῦ ζητήσ' ἡ Μοῦσά μου ὅπου τὴν ἔχει πάρει
Κι' αὐτὴν ὀκρῶ, τὸ ρέμα σου, τὴν τρέλλα χάρισέ μας,
Μὰ ἀμασκάρεται τρελλοὺς καμπόσους ἀφῆσέ μας.
Ἄμαπαγᾶς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ Κουρτοπάσης τοῦ Ραμπαγᾶ.—Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως εἶδομεν τὸ *φουρόρε* τοῦ ἔκκευεν ὁ **Κουρτοπάσης** ἐνός ἐπὶ ἀμοιβῇ φίλου συνεργάτου ἡμῶν ἐκλέξαντος τὴν κατὰλληλον ψυχολογικὴν στιγμήν, ὅπως ἀναδημοσιεύσῃ τὸ εὐφυὲς ἔργον τοῦ ἐν φυλλάδιῳ μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης **ρεκλάμας**, ἐλυπήθημεν δὲ διότι δὲν εἰδοποιήθη καὶ ὁ **Ραμπαγᾶς**, ὅπως ἐγκαίρως τὸ *ρεκλαμάρη* καὶ αὐτός, μετὰ περισσοτέρας μάλιστα στοργῆς, ὡς πρᾶγμα τοῦ.

Τὸ φυλλάδιον ἐγένετο ἀνάρπιστον καὶ διὰ τοῦ ἐκδόσεως ἐξηντήθησαν ταχέως, ἐνῷ ὅτε ὁ **Ραμπαγᾶς** ἐδημοσίευσε τὸν ἴδιον Κουρτοπάσιν, πρὶν τινος, ἀμὰ τῇ εἰδήσει περὶ μεταθέσεως αὐτοῦ καὶ ἦτο τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας ἢ μετᾴθεσις αὐτῇ, ἢ ζήτησις τοῦ φύλλου τοῦ ἐπέσει ἀποτόμῃ; καὶ οὕτε ἤλθε κανεὶς νὰ ζητήσῃ κατόπιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας Κουρτοπάσιν, μένει δὲ σωρεία φύλλων περιεχόντων αὐτὸν τὸν τέως πρεσβευτὴν παρ' ἡμῖν καὶ ἀναμενόντων τὴν μετὰ τὴν δαδὴν πώλησίν των, ἣν ὅταν ἐπαυξάνει ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ βαρύτης, θὰ ἐλαττώσῃ ἢ δονζουανικῇ ἐλαφρότητι.

Καὶ ὅμως τώρα μετὰ τὴν ἀναδημοσίευσίν του, κατήντησε νὰ ταραξῇ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀστυνομικοὺς κύκλους, ἀνιπστεύωμεν τὴν **Ἀκρόπολιν**, ἥτις καὶ ἀναδημοσίευσε ἐξ αὐτοῦ ἀνέκδοτα, τὰ ὅποια τώρα μόλις τῆς ἐκκυλιν ἐντύπωσιν, ἐνῷ τακτικῶς μετ' αὐτῆς ἀνταλλάσσομεν φύλλον. Οἱ κλητῆρες, λέγει, ἐσχίσαν τινὰ περιέχοντα τὸν Κουρτοπάσιν φυλλάδια.

Ἄν τόσον ἀργὰ ζύπνησεν ἡ ἀστυνομία μας καὶ ἔχῃ ὀρεξίν νὰ σχίσῃ Κουρτοπάσινδες ἃς ἔλθῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ὅπου ἔχομεν περισσευμένα φύλλα νὰ τὰ κατὰπράξῃ. Τὰ φύλλα ταῦτα φέρουν τὸν ἀριθμὸν 6 καὶ τὴν χρονολογίαν 24 Δεκεμβρίου 1887, Πέμπτη, δίδονται δὲ εἰς πάντα αἰτούντα ἀντὶ πέντε μόνον λεπτῶν, ἐξαιρουμένων τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων εἰς οὓς δίδονται δωρεάν.

**

Κατὰ λάθος, πιστεύομεν, ἢ ἐξ ἀχαριστίας τῆς μνήμης αὐτῶν, νὰ εἰπώμεν ἐπὶ τὸ γαλλικώτερον, ἀνηγγέλλετο ἐν

ταῖς *ρεκλάμας*, δύο σπουδαίων συναδέλφων ὅτι ὁ **Κουρτοπάσης** ἦτο ἔργον τοῦ **Κοθόρου** τοῦ **Ἀσμοδαίου** καὶ τοῦ **Ἀστεος** μόνον, χωρὶς καθόλου νὰ σημειώνεται ὁ **Ραμπαγᾶς**, ὅπου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ φίλου κουρτοπαστογράφου ἀνεγράφῃ μετὰ τῶν συνεργάτων. Ὁ ἡμέτερος συνεργάτης εἶχε μάλιστα ὑπογραφῇ *Ἰωάννης* ἐν τῷ **Ραμπαγᾶ**, εἰς ὅσα ἀντίτυπα διανεμήθησαν τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν ἔμεινε δὲ **Κοθόρου** διὰ τοὺς ἀγοραστὰς, κατὰ παράδοξον τυπογραφικὸν παρόραμα.

**

Περὶ Εὐσεβοῦς καὶ δὲ συμμαζεύεται.—Διὰ μακροῦ ἄρθρου ἢ *καθημερινῇ* καὶ δι' ἐνός μακροῦ διαφύρου τῆς ἢ **Ἀκρόπολις** ἀφηγήθησαν ὅσα καμικοραγικὰ διεδραματίσθησαν κατ' αὐτὰς εἰς τὸν διαβόητον οἶκον τῆς ἐν Νεκπόλει **Εὐσεβοῦς**, ὅπου τ' ἀφροδίτια τελοῦνται ἀπὸ χρόνου μακροῦ ὑπὸ μυστικῶν ἱεροδούλων τῆς γῆνης **Ἀφροδίτης**. Αἱ συνάδελφοι ἀφηγοῦνται σκηνὴν ἀγρίαν, καθ' ἣν ὁ τῆς **Εὐσεβοῦς** ἐρατῆς ἕνεκα λόγων ζηλοτυπίας πρὸς τινὰ τῶν θαυμάτων, ἢ ἕνεκα οἰκονομολογικῶν συνδυασμῶν, ἤρρισε νὰ ξυλοκοπῇ αὐτὴν καὶ τῇ ἀπέκοψε διὰ τῶν ὀδόντων μέρος τοῦ αὐτοῦ της. Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἐπεμβαίνομεν εἰς τοιαῦτα οἰκογενειακά. Ἐκεῖνο ὅπερ μᾶς ἐκπλήττει εἶναι ἡ ὑπαρξὶς καὶ ὑπὸ ὑψηλὰς προσπάσιαις διατήρησις τοιούτου σφαγείου τῶν ἡθῶν καὶ πῶς δὲν κατώρθωσε καμμία μέχρι τοῦδε ἀστυνομικὴ διεύθυνσις νὰ κλείσῃ τὰς πύλας τοιούτου οἴκου, ὅπου δι' ἀδράς ἀμοιβῆς, ὡς λέγουσιν, εἰς τὴν διευθύνουσαν αὐτὸν **Μέγαιραν**, δύναται πᾶς ἀσελγὴς Σάτυρος ἢ σφιγὼν **Πρίαπος** νὰ θυσιάσῃ τὴν τιμὴν τῆς παρθενίας καὶ ἐξ οὗ ἐλαφικῶς στολίζονται τὰ μέτωπα πολλῶν συζύγων ἀνυπόπτων.

Ὁ φοβερός οὗτος ναὸς τῆς γῆνης **Ἀφροδίτης** διαφεύγων πάντοτε τὴν ἀστυνομικὴν δικαιοδοσίαν καὶ μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς ἱατρικὴν ἐξέτασιν, καθὼς ἄλλοι κατώτεροί του, φαντάσθητε τί διαρκὲς ἐστὶν μολύσματος ἦτο καὶ τί δηλητήριον ἔχουν εἰς τὸ αἷμα τῆς νῦν γενεᾶς, δηλητήριον ἀσφαλῶς κληροδοτούμενον καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας. Κατὰ τὰ τελευταῖον διαδραματιζόμενα ἐν αὐτῷ ἢ **Ἀστυνομία** εἶρε τέσ

— 7 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣΤΗ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 7 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Πάντοτε εὐθυμος, πάντοτε γελόεσσα, πάντοτε εὐχρηστικὴ μένη, ἐφαίνετο ὑπομένουσα τὴν τύχην της καὶ ἔζη ἐν ἱκανῇ ὁμοιοιᾷ μετὰ τῶν ἀντιζήλων της, εἰ καὶ δὲν ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς ἐριδὰς των, καὶ ἐνέπνεεν αὐταῖς ἱκανῶς βᾶσιμον ζηλοτυπίαν.

Ἡ Βάγια ἦτο νοσημονεστέρη καὶ εὐπαιδευτοτέρα αὐτῶν ἐτραγουδοῦσε θαυμάσια, ἐκεντοῦσεν ὡς **Νερχίδα**, ἤξευρεν ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἐστιχοῦργε τουρκιστὶ καὶ ἀραβιστὶ. Ἰσχυρίζοντο μάλιστα ὅτι ὠμίλει τὰς γλώσσας τῆς Δύσεως.

Ὁ κύριος καὶ δεσπότης αὐτῆς **Ρουστὴμ** ἤρεσκετο εἰς τὴν μετ' αὐτῆς ὀμιλίαν· ἐξετίμα τὸ ζῶηρόν πνεῦμά της καὶ ἠγάπα τὸν παιγνιώδη χαρακτῆρά της. Ἀλλὰ πρέπει νὰ πιστεύωμεν ὅτι δὲν εἶχεν εἰς αὐτὴν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην, διότι τὴν ἐπετήρει αὐστηρότερον ἢ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ συζύγους.

Μπεσῆρ, ὁ μαῦρος εὐνοῦχος, ὅστις ἐκάθητο ὀκλαδὸν, κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ διδανίου, παρηκολούθει ὡπεὶ σκιά τὴν Βάγια χανοῦμ καὶ διήρχετο τὸν βίον ἀναγέρων τῷ **Ρουστὴμ** τὰς τρέλλας τῆς εὐφραντάττου, ἰδιοτρόπου καὶ θελκτικῆς γυναικὸς ἣς τὴν φύλαξιν εἰδικῶς ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν ὁ φιλύποπος πασσᾶς.

Ἐν τούτοις ὁ λέων προὔχρει βραδέως ἐπὶ τῶν περσικῶν ταπήτων, ἀτενίζων διὰ τῆς χρυσοκιτρίνης κόρης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὰς ἐν ἡμικυκλίῳ τεταγμένας δούλας, καὶ μαστίζων, διὰ τῆς ῥωμαλέας οὐρᾶς του, τὰς ξανθὰς πλευράς του.

— Καὶ σὺ, Ἀλῆ μου, *ἀσλάνι* (λειοντάρι) θὰ γείνης, ἀνεφώνησεν ἡ **Ζαϊδὲ** ἀσπαζομένη τὸν υἱὸν της ὅστις ἐκρότει τὰς παλάμας διὰ νὰ ἐκπράξῃ τὴν ἐκ τῆς εἰσόδου τοῦ **Σαῖτ** χαρὰν αὐτοῦ.

— Καὶ σὰ γείνω *ἀσλάνι*, θὰ μὲ φοβοῦνται οἱ γκιαούρηδες σὰν τὸν **Μπαμπᾶ** μου, εἶπε μετὰ τὴν παιδικὴν του φωνὴν ὁ ὑπερήφανος βλαστὸς τοῦ **Ρουστὴμ**.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὸν ἐσῆκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὸν ἐκάθησεν ἱππαστὶ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ λέοντος, ὅστις

σaras τροφίμοις του, καθώς τὰς λέγει ἡ *Καθημερινή*, τὰς ὁποίας, σσηπνίας, ἐκ δυσωνύμων νοσημάτων ἀπέστειλεν εἰς τὸ ἀρμόδιον νοσηκομεῖον πρὸς θεραπείαν!

Καὶ ἦτο ἐκεῖ ἀγέρωχος, ἀπρόσιτος εἰς τὰ πτωχὰ βαλάντια, ἐπλημένος, ἐρειδόμενος ἐπὶ ἰσχυρῶν προστατῶν, ὁ δυσώνυμος οὗτος οἶκος, καὶ ἐθησαύριζε δηλητηριάζων καὶ ἐδηλητηρίαζε θησαυρίζων, χωρὶς ποτε ἡ δημοσιογραφία νὰ γράψῃ δύο γραμμὰς ἐναντίον του, χωρὶς ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, ὡς οὐδέτερον ἑδάφος οὐδὲν ἔχον βεβαίως τὸ οὐδέτερον. Ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι ὁ νῦν τοσοῦτω δραστηρίως διευθύνων τὰ τῆς Ἀστυνομίας ἱπποτικὸς καὶ ἀκέραιος ἀνὴρ θὰ θελήσῃ καὶ θὰ δυνήθῃ νὰ βάλῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς τὴν μεγάλην τῆς Νεαπόλεως μαστροπὸν, μεθ' ὅλα τῆς τὰ μέσα καὶ τὰ παρμέσα.

**

Ἡ κηδεὶα τοῦ νομισματικοῦ Μουσείου.—Μετὰ μυρίων προφυλακτικῶν μέτρων ἐγένεεν ἡ ἀνακομιδὴ τῶν σεβαστῶν λειψάνων τοῦ νομισματικοῦ ἡμῶν Μουσείου, ὧν ἐφείσαντο αἱ δεξιαί λωποδυτικαὶ χεῖρες, αἱ μέχρι τοῦδε μὴ ἀνακαλυφθεῖσαι κατὰ τινὰς ἢ ἀνακαλυφθεῖσαι καὶ μὴ ἀποκαλυφθεῖσαι κατ' ἄλλους. Τὰ νομίσματα κατετέθησαν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ὀρισθεῖσαν αἴθουσαν, ἀλλ' ἀκόμη δὲν εἶναι βέβαιον ἂν ᾖναι σωστὰ καὶ γνήσια ὅλα, διότι δὲν ἐγένεεν ἡ ἐξέλεγχξις αὐτῶν, ἡ ὁποία ἔπρεπε, νομίζομεν, νὰ γείνη πρὸ τῆς μετακομίσεως του, διότι τὰ νομίσματα τὰ μετρεῖ κανεὶς ὅταν τὰ παραλαμβάνῃ καὶ τότε τὰ παρατηρεῖ ἂν εἶναι γνήσια ἢ κίβδηλα, ἂν εἶναι σωστὰ ἢ ἑλλιπῆ. Τώρα βέβαια δὲν ἔχουν πλέον λόγον ὑπάρξεως καὶ οἱ διευθύνται καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ μακαρίτικου Νομισματικοῦ Μουσείου, θὰ ᾖ-ο δὲ γελοῖον καὶ ὅλως ἀβδηριτικὸν ἂν ἐξηκολούθουν ὑφισταμένοι καὶ μισθοδοτούμενοι ἐπὶ τίτλῳ *sinecure*. Ἐν τούτοις ἀναφέρεται ὡς ἱστορικὸς ὁ ἐξῆς διάλογος.

— Κύριε Ποστολάκα, πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ παραιτηθῇτε, πρὶν σὰς παύσουν.

— Ἡδυνάμην νὰ πράξω τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ κ. Ποστολάκας, ἂν ἡ κυβέρνησις μὲ προῆγεν εἰς ταξιδίᾳρχην.

— Ἀλλὰ τοιοῦτος προβιβασμὸς, τῷ ἀνταπήντησε τὸ

μεθ' οὗ συνδιελέγετο ἐπίσημον πρόσωπον, θὰ ἐδικαιολογεῖτο ὅσον ὁ προβιβασμὸς ἀξιωματικοῦ ἀρχιρύλλου, ὅστις παραλαβὼν τὴν φρουρὰν φυλακῆς, θ' ἄφινε νὰ τοῦ δραπετεύουν φυλακισμένοι.

**

Τὸ ἐν τῷ νέῳ θεάτρῳ νέον δυστύχημα.—Μετ' εὐχαριστήσεως μανθάνομεν ὅτι ὁ ἐκ τοῦ θόλου τοῦ θεάτρου κατὰπετὼν καὶ τραυματισθεὶς μαθητὴς τοῦ γυμνασίου Γεώργιος Ζέππος, δεικνύει ἐνθαρρυντικὰ σημεῖα περὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ. Ἄς γείνη τοῦλάχιστον εἰς ἄλλους μᾶθημα τὸ δυστύχημα τοῦτο νὰ σέβωνται τὴν πρὸ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ θεάτρου θεοχάρκτον ἐπιγραφὴν, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὸ ἡ εἰσοδος. Οἱ λόγοι τῆς ἀπαγορεύσεως εἶναι καθὼς βλέπετε, σπουδαῖοι. Ὑπάρχει κίνδυνος καταπτώσεως. Παίζετε τὴν ζωὴν σας, πίπτετε θύμα τῆς περιεργείας σας. Προσέχετε εἰς τὴν ἐπιγραφὴν καὶ σέβεσθε αὐτήν. Εἰς τόσῳ μεγάλῃ οἰκοδομῇ, ὅπου ὅλοι εἶναι πυρετωδῶς ἀπληροχρημέοι εἰς τὴν ἐργασίαν των δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀφίνουν αὐτὴν καὶ νὰ σὰς λέγουν ποῦ νὰ πατήσετε καὶ ποῦ νὰ μὴν πατήσετε. Ἡ δὲ ἀπροσεξία σας ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπόπειραν πρὸς αὐτοκτονίαν.

**

Ἀθῆναι καὶ Πειραιεὺς.—Εὐγενὴς αἰμίλλα γεννᾶται μεταξύ τῶν δύο δήμων. Ὁ Πειραιεὺς εὐεργετεῖ, βοηθεῖ τοὺς πτωχοὺς του διασκεδάζων, ἐν ὁραίαις μουσικαῖς συναυλίαις. Αἱ Ἀθῆναι τοὺς βοηθοὺν χρηρεύουσαι. Μεγάλῃ καταβάλλεται ἐνέργεια ὅπως ὁ ὑπὸ τῆς Δημαρχίας Ἀθηνῶν διδόμενος χορὸς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἀποδῇ ὅσον οἶόν τε εὐεργετικὸς. Φιλάνθρωποι δέσποιναι τῆς πρωτεύουσῃς ἀναλαμβάνουσιν αὐτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν των καὶ ὁ ἀγαπητὸς παρὰ τε τῷ ὁραίῳ καὶ τῷ ἰσχυρῷ φύλῳ Φιλήμων, θὰ ἔχῃ τὴν δόξαν ὅτι πρῶτος ἐγκαινίζει χοροὺς δημαρχικοὺς παρ' ἡμῖν ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον καὶ ὑπὲρ τῶν πενομένων, αὐτὸς ὁ πτωχὸς φίλος τῶν πτωχῶν.

**

οὔτε τὴν χαίτην του καὶ ἐσεις καὶ ἐξηκολούθησε τὸ μεγαλοπρεπὲς βᾶδισμά του διὰ μέσου τῶν κρυσταλλίνων ναργιλέδων καὶ τῶν ἀργυρῶν πινακίων.

Ὁ Σαῖτ ἔβαινε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν μαῦρον εὐνοῦχον. Ἐλεγες ὅτι ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτῷ συμπατριώτην του, καὶ πράγματι, ἐγεννήθησαν ἔτως ἀμφότεροι ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς φοινίκας, διότι ὁ Μπεστὴρ, καθὼς ὅλοι σχεδὸν οἱ ὅμοιοί του, ἤρχετο ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τοῦ Σουδάν.

Ὁ Μπεστὴρ ἦτο ὁ φίλος του, ὁ Μπεστὴρ τὸν ὑπεδέχετο πάντοτε μὲν ἐν μειδίᾳ καὶ μίαν θωπεῖαν.

Ὁ βασιλεὺς τῶν τετραπόδων ἔθεσεν ἡρέμα τὴν τεραστίαν αὐτοῦ κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ εὐνοῦχου, τέκνου τῆς ἐρήμου καθὼς αὐτὸς, καὶ ἤρχισε νὰ τῷ λείχῃ τὰς χεῖρας, ἐνῷ τὸ ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ ἱππεῦον ἀγοράκι ἐβαλλε θριαμβευτικὰς κραυγὰς.

Ἀπετέλει δὲ τοῦτο παράδοξον καὶ μαγευτικὴν εἰκόνα.

Ἡ Βάγια ἐμειδία, ἡ Ζαϊδὲ, ἡ εὐτυχὴς μήτηρ, ἐγέλα καγχάζουσα, ἡ νοχελὴς Μπεσμὲ ἐκάλει διὰ νοχελοῦς νεύματος μίαν τῶν ἀλὰϊκ αὐτῆς διὰ ν' ἀνασηκώσῃ ἐν κράσπεδον τοῦ ἀντερπιοῦ τῆς τὸ ὁποῖον ἐζάρωτε διερχόμενος ὁ Σαῖτ.

Ἡ Φατιμέ, ἥτις ἐκάθητο πλησιέστατα τοῦ Μπεστὴρ, συνέσπα τὰς ὀφρὺς καὶ προσέβλεπε μὲ ἀπειλητικὸν βλέμμα τὸν υἱὸν τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς.

— Νὰ τὸ' τρωγῇ ὁ λέων αὐτὸ τὸ μύζικο, ἔλεγε καθ' ἑα-

τὴν τόσῳ σ. γανὰ, ὥστε μόνος ὁ εὐνοῦχος τὴν ἤκουσε, ὁ Ρουστὲμ θὰ διώχνε τὴ Ζαϊδὲ.

Ὁ εὐνοῦχος ἔστρεψε τοὺς λευκοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς τὴν Φατιμέ καὶ ἐκλείσεν ἡρέμα τὰ πλαδαρὰ βλέφαρά του.

Ἡ χανούμισσα ἐσκίρτησε. Συνεννοήθησαν.

— Ἡ εὐλογία τοῦ Ἀλλάχ νὰ ᾖ ἐπὶ σέ, γέρω Σαῖτ μου, εἶπεν ὁ Μπεστὴρ μετὰ γραῶδους φωνῆς. Εἶσαι ζῶν ἀγαθόν. Ἀγαπᾷς τὸν καὶ μέν τὸν Μπεστὴρ καὶ αὐτὸς σοῦ τὸ ἀνταποδίδει.

— Θέλω νὰ φέρω γύρο τὸν κήπο ἀπάνω στὴ λειοντάρη, ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς Ἀλῆς.

— Μπορεῖς νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλῃς, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Κιρκασία. Ὁ Σαῖτ θὰ σέ ὑπηρετήσῃ καὶ ἐγὼ θὰ σέ ἀκολουθήσω.

Ὁ ἐνδοξος πατὴρ σου δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη εἰς τὸ σελιμλῆκ. Νὰ σέ ἰδῇ θὰ εὐφρανθῇ ἡ καρδίᾳ του ὅταν περάτῃ τὸν κήπον ἐρχόμενος εἰς τὸ χαρεμί.

— Ναί, πᾶμε κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο πλάτανο, ἐψιθύρισεν ἡ Μπεσμὲ ἐγειρομένη, μετὰ κόπου. Ἐδῶ πλήττω.

— Καὶ στὸν πλάτανο τὴν ἰδίαν πληξί θὰ αἰσθανθῇς εἶπεν ἡ Βάγια γελῶσα. Παντοῦ πλήττεται, Μπεσμὲ χανούμ.

— Μήπως θέλῃς τάχα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι διασκεδάζεις ἐδῶ, σὺ ποῦ περνᾷς τὰς ἡμέρας σου βλέπουσα διερχόμενα τὰ πλοῖα; ἠρώτησε δριμύως ἡ Φατιμέ. Τὰ μάτια σου ἀκολουθοῦν τὰ φράγκικα καράβια καὶ ἡ καρδίᾳ σου ἀκολουθεῖ τὰ μάτια σου.

— Πῶς ὄχι; εἶπεν ἡρέμα ἡ Βάγια. Δὲν ἐγεννήθην εἰς τὴν

Ζητούνται πέτρες! Εἰς τὰς δοκιμὰς πρὸς στρώσιν τῶν ὁδῶν ἡμῶν, θὰ δοκιμασθῶν, λέγουσι, καὶ πέτραι τῶν Βοσγίων ὁρέων τῆς Γαλλίας καὶ πέτραι τῆς Τεργέστης καὶ πέτραι τῶν Ἰμαλαίων ἢ τῶν Κορδιλιέρων ἑσως. Ἐχάθησαν, βλέπετε, αἱ πέτραι αἱ ἰδικαὶ μας, αἱ ἐλληνίδες, αἱ ἀτθίδες πέτραι! Ἄλλη πάλι πετρὰ αὐτῇ. Ἀμ' ἂν ἔχομεν τίποτε ἐδῶ ἀφθονον εἶναι αἱ πέτραι μας.

* *

Ὁ Ρωμῆος τοῦ Σουρῆ.—Μετὰ τρία σάββατα ἤκούσαμεν τέλος διαλαλούμενον ὑπὸ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν τὸν δημοφιλέστατον συνάδελφον Ρωμῆον καὶ ἐχάρημεν χαρὰν με γάλην. Τὸ πρῶτόν του ποίημα ἐπιγραφόμενον: «Μὲ βράσανα πολλὰ ἐγίναμε καλὰ» τελειώνει διὰ τοῦ ἐξῆς ἐκφραστικοῦ ἐξαστίχου:

Καὶ τώρα ποῦ ὁ Φασουλῆς βρυγᾶται ὡς ὁ λέων
καὶ ἀνέλαβε τὴν πρώτην του γαλήνην καὶ εὐρωστίαν
τοὺς μασκαράδες χαιρετᾷ μετὰ τῶν βασιλέων
καθὼς καὶ ὅλην τῶν κλερτῶν τὴν ἀριστοκρατίαν.

Συλλόγους δὲ σὰς εὐχεται καὶ συμπάρῃ σὺν ἑσέ,
μπάλ κοστουμέ, μπάλ καλὸ καὶ τὴν κακὴ σας μέρα.

* *

Θέατρον τῶν ὀθινῶν.—Χθὲς ὁ Ὁθέλλος μὲ τὸν Ἀρνωτάκην ὡς μαῦρον, ὑπερήρουν. Ἀπόψε δὲ προμηνύεται μεγάλη συρροὴ μὲ δύο κωμωδίας, τὴν *Μοσχομάγκαν* καὶ τὸν *Ἀγροικογάρνην* τοῦ Ραγκαβῆ.

* *

Μεταξὺ δύο:

— Ἀκούς νὰ δώσω τὴ δεκάρα μου γιὰ τὸν Κουρτοπάσση καὶ νὰ μοῦ κοστίσῃ εἴκοσι λεπτά;

— Πῶς;

— Μὰ εἶμαι συνδρομητὴς τοῦ **Ραμπκαγᾶ**, νὰ πῶς!

Δύσιν, καὶ μοῦ εἶναι ἀπηγορευμένον ἄρᾳ γε νὰ ἐνθυμοῦμαι τὴν σκηνὴν τοῦ πατρός μου;

— Ὁ πατήρ σου, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἀπέθανε.

— Ἀπέθανεν, ἀλήθεια. Εἶμαι ὀρφανή. Ἄλλ' εἶναι λόγος αὐτὸς διὰ νὰ μὴ ποθῶ τὴν γενέθλιόν μου χώραν; Ἀχ! καὶ νὰ ἤξευρες, Φατιμέ, πόσον ὠραῖα εἶναι τὰ βουνὰ μας!

Ἡ Βάγια, ἐννοεῖται, ἐξεφράζετο τουριστὶ καὶ ὠμίλει ἐπίσης ὀρθῶς, ὡς αἱ ἄλλαι χανούμισσαι τὴν γλῶσσαν ταύτην τὴν σοβαρὰν, ὡς τὴν ἰσπανικὴν καὶ ἡγήραν ὡς τὴν ἰταλικὴν, τὴν ἐναργὴ καὶ σύντομον, ἣν ἐπλασεν ἐπίτηδες φυλὴ κατακτητικὴ ὅπως δι' αὐτῆς προστάσσει, ἀλλ' ἥτις εἶναι τόσο ἐναρμόνιος, ὅταν αἱ λέξεις αὐτῆς, μὲ τὸν καθαρὸν καὶ βραχὺν ἦχον αὐτῶν, ἐλθρῶσκει γυναικείων στοματίων.

— Οὐδὲν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ὠραιότερον τῆς κληρονομίας τοῦ Ὁσμάν, εἶπεν ἡ Φατιμέ μετ' ἐπηρεένου τόνου, καὶ ὥρπυλλες νὰ δοξάζῃς ἀκαταπαύστως τὸν ἐνδοξον πασσάν ἡμῶν, ὁ ὁποῖος κατεδέχθη νὰ φέρῃ εἰς Κωνσταντινουπόλιν μίαν ἀγρίαν ὡς σέ.

— Τὸν δοξάζω, Φατιμέ χανούμ, ἀπεκρίθη ἡ Βάγια, μετὰ κωμικῆς σοβαρότητος. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἀπόψε ἔχεις ὄρεξι νὰ τὰ βάλλῃς μαζί μου. Ὡστε ἐπίτρεψέ μου νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου μὲ τῆς ἄλλαις ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ σὲ ἀφίνω νὰ τὰ πῆς ἐλεύθερα μὲ τὸν Μπεστήρ, τοῦ ὁποῖου ἡ συναναστροφή ἔχει, μὲ φαίνεται, διὰ σὲ ἀπειρον γόητρον.

Καὶ ἡ εὐκίνητος νεῆς ἐπέρασε μ' ἐν πῆδημα ἀπὸ τοῦ δι-

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς ἀνεψιὸν κληρονομήσαντα θεῖον.

Ὁ θεὸς σου, λέγε, σ' ἄφησε κληρονομίαν μεγάλη
Καὶ τώρα Χρυσοκάρθαρε, καθέναις ποῦ σὲ βλέπει
Βλέπει πῶς ἔχεις ἑώρασα τὸ πέρθεις σὺ τὸ κεφάλι,
Μὰ τὴ χαρὰ κατὰσάρκα τὴν ἔχεις μεσ' στήν τζέπη.

Εἰς κωφόν.

Εὐτυχισμένε, δὲρ ἀκούς παππάδων ψαλμωδίας...
Μηδὲ χαμέναις καροταῖς, σὲ βασιλῆα γιορτῇ
Μηδ' ἀγρίαις μαγνῆτικαῖς γαδάρων μελωδίαις
Εἶσαι ὅτ' ἀ σύννεφα Θεὸς περὶ φανός 'ς τ' αὐτὴν...

Εἰς πτωχὸν τῷ πνεύματι.

ὦ! εἰρ' ἀλήθεια! οἱ φτωχοὶ σὺ πνεῦμα, σὺν πεθαίνου,
Πετοῦνε σὺν ἀγύριστῃ οὐρανοβασίλειᾳ!
Ὅσω λαγρό 'ναι τὸ μυαλὸ, τόσω μποροῦν μὲ μία,
Ψηλότερ' ἀπ' τὰ σύννεφα σὺν λόμποι ῥ' ἀρεβαίνου!...

Ῥωμῆος.

ΠΡΟΧΕΙΡΑ

Μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου:

— Κύριε, ὁ τρόπος σας εἶναι τρόπος ἀνθρώπου μὴ ἔχοντος οὔτε σκιάν λεπτότητος...

— Ἐχετε ἄδικον! Εἶναι τρόπος ἀνθρώπου μὴ ἔχοντος οὔτε τὸν τρόπον τοῦ οὔτε σκιάν λεπτοῦ!

Εἰς τὴν δανειστογίαν τῆς Ἀμαλίας θεῖα καὶ ἀνεψιά συμπεριπατοῦσι.

Ἡ θεῖα.—Γιὰ πέ 'μου, πουλάκι μου, ἂν μὰς ἀπαντήσῃ κανέναις λύκος σὺ δρόμο...

Ἡ πενταέτις ἀνεψία.—Ὀρί πῶς θὰ φοβηθῶ!

Ἡ θεῖα.—Μὰ γὼ θὰ σταθῶ μπροστά σου, νὰ μὴ τὸν ἀφήτῃ νὰ σὲ φάῃ

Ἡ ἀνεψία (κροτοῦσα μετὰ χαρᾶς τὰς παλάμας).—Μπράβο θεῖα! ἔτσι, ὡς ποῦ νὰ σὲ φάῃ ὁ λύκος ἐσένα ἐγὼ προφταίνω νὰ φύγω.

* *

Βανίου εἰς τὴν μεγάλην μαρμαρίνην αἶθουσαν, τὴν ὁποίαν ἐπρεπε νὰ διαβῇ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν κῆπον.

Ἡ Ζαῖδὲ εἶχε προπορευθῇ, συνοδεύουσα τὸν υἱὸν τῆς Ἀλῆν, ἀναβιβασμένον ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ λέοντος, ὅστις εὐπειθῶς ὠδηγεῖτο ὑπὸ τοῦ μικροῦ παιδίου, ἀρῶ ἀπένειμε τὰς φιλοφροσύνας τοῦ εἰς τὸν μαῦρόν του συμπατριώτην.

Ἡ Μπεσμέ ἠκολούθει βραδέως, καθὼς ἐμπρέπει εἰς εὐνοουμένην καὶ νωχελὴ σύζυγον.

Αἱ ἀλαῖκ ἀπετέλουν τὴν ἀκολουθίαν τῆς, φέρουσαι τσιμπούκια καὶ ναργιλέδες.

Μία μόνη εἶχε μείνει, μία ἀδύνατος νεῆς μὲ τὸ βλέμμα μελαγχολικόν, μὲ ὠχρὰν τὴν ἔψιν, δούλη ὑπομένοντα, ἐγκαρτερούσα, ἡ ὁποία, κατὰ δυστυχίαν τῆς, ἦτο εἰδικῶς ὀρισμένη ὡς δούλη τῆς Φατιμέ χανούμ.

— Πήγαιν' ἔξω, Μαλκούμ, δὲ σ' ἔχω κἀμμίαν ἀνάγκην τῇ εἶπε ξηρῶς ἡ δεσποτικὴ κυρία τῆς.

Ἡ δυστυχὴς Μαλκούμ προθύμως ὑπήκουσε, καὶ ὁ εὐνοῦχος Μπεστήρ ἐμελλεν ἐπίτης ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ἡ Φατιμέ τὸν ἔρπασεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τῷ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Μείνε. Κἀτι θὰ σοῦ πῶ.

Ὁ Νουβὸς ἐστάθη καὶ ἀφῆκε τὴν ἀλαῖκ νὰ διέλθῃ, ἀλλ' ἅμα μακρυνθείσης αὐτῆς, ἔκαμεν ἐκφραστικὸν μορφασμὸν, καὶ ἐψιθύρισε διὰ τῆς ὀξεῖας καὶ μικρᾶς φωνῆς του:

— Ἡξεύρετε, Φατιμέ χανούμ, ὅτι ὁ κύριός μου Ρουστέμ... ὁ Ἀλλάχ νὰ ἔχῃ αὐτὸν ὑπὸ τὴν σκέπην του... μὲ διέταξε

Παχυτάτη γλυκύφωνος Κυρία τραγουδᾷ εἰς Ἀθηναϊκὸν τι σαλόνιον. Μία τῶν εὐφραστέρων ἀνθρώπων ἀσποινῶν ἐρωτᾶται :

- Πῶς σὰς ἐφάνη;
- Ὅταν ἐλέφαντας ὁποῦ ἐκατάπιεν ἀηδόνι

* *

Μεταξὺ δύο νέων :

- Δὲ μοῦ λές, τὰ χάλασες μὲ τῇ Σοφίᾳ,
- Ναί, ἀλλὰ τὰ φτείαζα μ' ἄλλῃ Σοφίᾳ.
- Ἡρὲ ἀδερφε. σὺ θὰ γένῃς πάλιν σοφός.

* *

Ἰδοὺ μέσον πρὸς ἀπαλλαγὴν ὁχληρῶν φίλων ζητούντων δα-
νεικά.

- Μὲ δανείζεις εἴκοσι φράγκα;
- Μὲ συγχωρεῖς, δὲν βιάστω ἀπάνω μου.
- Καὶ στὸ σπῆτι;
- Εἶν' ὅλοι καλὰ καὶ σὲ χαιρετοῦν· εὐχαριστῶ, ἀντίο.

Σπίθα.

ΠΙΚ — ΝΙΚ

Ἡ σκηνὴ πρὸ τῆς βορεινῆς πλευρᾶς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης.
— Ἄλλου πάλι εἵδους; μυστηριώδης βρεκλάμα αὐτὴ! Τί λέει;
— Ἀἰεθωρῆσις ἔδωκεν ἡμῖν πλοῦσιος φαίνε-
ται ὅτι πρόκειται περὶ κανονοῦ ἀρθροῦ ἡ μυθιστορήματος τοῦ ὁποῦ
θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ Ἑπιθεωρήσει.
— Ἀς εἶναι, ὅτι θέλει! Ἐνὰ μόνον ξέρω ἐγὼ· ὅτι ἂν τῇ το
πλοῦσιος ὁ γράψας, τὸ πρῶτον ποῦ θὰ ἔκαμε θὰ ἦτο νὰ μὴ
γράψῃ αὐτὸ ποῦ ἔγραψε!

* *

Ὁρισμός.

Τὴν πρῆγμα εἶναι ὁ κουρέυς;
Μηχανὴ ἀεικλήτης; ἥτις σὺ ἀφαιρεῖ τὰς τρίχας διὰ τῆς ψαλίδος
καὶ τὴν ὑπομονὴν διὰ τῆς... λίκας!...

* *

Ἐπιστημονικὸς ἀντίπους.

Ἡ καλὰ ζουσα φθίσις ἐνεργεῖ ὑποκειμενικῶς ἐπὶ τοῦ

ἀτόμου· ἐξ ἐναντίας δὲ ἡ καλὰ ζουσα... λίμα ἐνεργεῖ
ἀντικειμενικῶς ἐπ' αὐτοῦ, διότι ἐνθὺ προσβαλλόμενος ὑπὸ καλὰ πα-
ζούσης φθίσεως τυραννιέται μόνος τοῦ ὁ δυστυχῆς, ὁ ὅπο
καλὰ ζούσης λίμας προσβαλλόμενος, τυραννέει τὸν...
πλησίον τοῦ!

* *

Ἐν τῇ Νεκροταφείᾳ:

— Ὁ μακαρὶτης δὲν ἐκλείσει ποτὲ τὰ ὤτά του εἰς
τὰς φωνὰς καὶ ἱεσίας τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν ἐχόντων ἀνάγκην
βοηθείας!

Ἀνακράζει ὁ ῥήτωρ λησμονῶν ὅτι ὁ μακαρὶτης ἦτο... κω-
φὸς ἐκ γενετῆς!!

* *

Ἐξ ἐπιχειρήσεως προσκλητηρίου.

Τὸν σεβαστὸν ἡμῶν πατέρα κτλ. ἀποδιδάσκοντα χθὲς κηδεύμενον σῆ-
μερον. Τὴν ΠΡΩΙΑΝ ὥραν δευτέραν μετὰ μεσημέριον!

* *

Καὶ ἐν ἱστορικώτατον ὅπου ἀποδεικνύεται ἡ εὐφυΐα τῶν Ἑλλήνων
δημοσιογράφων.

Νὰ ἀναγινώσκῃς εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ βιβλίου ὅτι ἐξεδόθη αὐτὸ,
αὐτοῖς καὶ ἀναλώμασι τοῦ κ. Δ. Π. Σακελλάρου· νὰ ἐκλαμβάνῃς
τὸ αὐτοῦ καὶ ἀναλώμασι ὡς τίτλον τοῦ ἐκδότου καὶ νὰ διευθύνῃς
ἐπεὶτα ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν:

Κύριον

Δ. Π. Σακελλάριον
Τύποις καὶ ἀναλώμασι
Εἰς Ἀθήνας!

* *

Καὶ ἐν παράξεινον.

Νὰ νομίζῃς ὅτι εἶσαι ποιητής. Ν' ἀναγινώσκῃς στίχους σου ἐν
δημοσίᾳ συναθροίσῃ· νὰ θέλῃς, ἐν τῇ ποιητικῇ σου ἐξάρσει, τὴν ἐρω-
μένην σου μὲ φθίσειν, μὲ χολέραν καὶ μὲ πανούκλᾳ· ν' ἀνακράξῃς
ἐν τῇ παραζάλῃ σου τραγικῶς, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς
ἀκροατὰς σου:

- Ποῦ νὰ τὴν εὐρω, πῆτε μου ἐσεῖς, ποῦ νὰ τὴν εὐρω!
- Καὶ νὰ σ' ἀπαντῶσιν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου:
- Στὸ Νοσοκομεῖο!

* *

Καὶ μία πρωτότυπος καὶ ἱστορικωτάτη βρεκλάμα.

Νὰ προσκαλῇς τὸν κόσμον εἰς ποιητικὴν ἐσπερίδα καὶ διὰ νὰ

νὰ ἡμαί πάντοτε κοντὰ εἰς τὴν Βάγια χανοῦμ καὶ νὰ μὴν τὴν
ἀφίνω ποτὲ μόνην.

— Μείνε, σὲ λέγω· δὲν θὰ μετανοήσῃς διότι θὰ μ' ἀκού-
σῃς ἀπόψε· θὰ κάμω τὴν τύχην σου.

— Τὴν τύχην μου χανοῦμ! Καὶ τί τύχην νὰ ἐλπίσῃς ἐν ἄθλιον
πλάσμα καθὼς ἐμέ; ἡρώτησε ταπεινῶς ὁ Μπεσῆρ.

— Πλήθος ὅμοιοί σου ἔγειναν πλοῦσιοι, μεγάλοι καὶ τρανοί,
καὶ παντοδύναμοι. Ἐκεῖνος ποῦ ἦταν ἀρχηγὸς τῶν μαύρων
εὐνούχων, ὁ Κισλάρ ἀγᾶς τοῦ μακαρίτου σουλτάν Μαχμούτ,
δὲν ἔχει λαμπρὸ παλάτι στὴν Πόλιν καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐξο-
χικὸ σπῆτι εἰς τὸν Βόσπορον; Δὲν ἔχει εἴκοσι περιφήμους
ἵππους, ἀμάξας πολυτελεῖς ὡς τοῦ μεγάλου Βεζίρη, πολυα-
ρίθμους ὑπηρέτας καὶ χαρμί;

— ὦ! χανοῦμ, πῶς παραβάλλετε τὸν Ψωρο-Μπεσῆρ
μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα πρόσωπα τῆς αὐτοκρατορίας;

— Καὶ τί ἦτο τάχα, ὅταν ἦλθε στὴν Πόλιν πρὸ τεσσαρά-
κοντα ἐτῶν; Ἀθλίος Νουβὸς πωληθεὶς εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν
δούλων καθὼς σύ. Δὲν εἰζεύρεις ὅτι τὴν εὐνοίαν τοῦ σουλτά-
νου ἔχρεώσῃς εἰς τὴν προστασίαν σκλάβας σουλτανικοῦ χα-
ρεμίου;

— Τὸ ξέρω, Φατιμέ χανοῦμ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ
ἕνα σκουληκὶ τῆς γῆς.

— Καὶ ἐκεῖνος ἐσύρετο εἰς τὰ χώματα, ὅταν ἡ σκλάβα
ἔγεινε σουλτάνα καὶ τὸν ἦτορ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἐσυρεν

ἀπὸ τὴν κακομοιριά του εὐγνωμονοῦσα διὰ μίαν του ἐκδού-
λευσιν.

— Τί ἐκδούλευσιν, χανοῦμ;

— Ἡ σκλάβα ἡγαπᾶτο παρὰ τοῦ σουλτάνου, ἀλλ' εἶχεν
ἀντιζήλον· μίαν Κιρκασίαν ἡ ὁποία θὰ τῇ ἐκλεπτε τὴν καρ-
διὰ τοῦ πατισᾶ. Μίαν ἡμέραν ἡ Κιρκασία ἀπέθανεν αἰφνι-
δίως ἀπὸ ἐπιέν ἕνα καφέ ποῦ τῆς ἔδωκεν ὁ Νουβὸς, ὁ ὅστις
ρον μέγας καὶ πολλὸς Κισλάρ ἀγᾶς.

Ἐννοεῖς τώρα;

— Ἀλοιμόνο χανοῦμ, ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ κάνω τὸν καφέ, εἴ-
πεν ὑποκριτικῶς στενάξας ὁ Μπεσῆρ.

Ἡ Φατιμέ ἡτένισεν ἀσκαρδαμυκεῖ τὸν εὐνούχον, ἀλλ'
οὐδὲν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου του, τοῦ
ὁποῦ ἡ μέλαινα ἐπιδερμὶς ἦτο προσωπὶς ἀδιαπέραστος.

Τότε ἡχοῦμην ἀφελῶς ἐπὶ στήλης ἐκ σωροῦ προσκε-
φαλαίων καὶ μὲ τὸ βλέμμα πλανώμενον ἐπὶ τῶν ἀραβουργη-
μάτων τοῦ ὀρόφου ἤρχισε νὰ λέγῃ μὲ χαμηλὴν καὶ βραδεῖαν
ἀπαγγελίαν.

— Ἐδῶ εἶναι δύο γυναῖκες ὅπου μισῶ... αἱ ὁποῖαι
συμμερίζονται μ' ἐμὲ τὸν ἔρωτα τοῦ πασᾶ μου... δὲν
μισῶ τὴν Μπεσμέ... ἡ Μπεσμέ εἶναι γραῖα... ὁ Ρου-
στὲμ δὲν τὴν ἀγαπᾷ πλέον... ἀλλ' ἀγαπᾷ ἀκόμη τὴν
Βάγια... ἀγαπᾷ ἀκόμη τὴν Ζαϊδὲ καὶ ὅποιος μ' ἐλευ-
θερώσῃ ἀπ' αὐτὰς θὰ τοῦ δώσω τὸν χρυσὸν μου, τοὺς ἀδά-
μαντὰς μου, θὰ τὸν ἀνεβάσω τόσον ὑψηλὰ, ὥστε νὰ τὸν ζῇ-

προσελκύσης άκροατάς νά γράψης εἰς τάς ἐφημερίδας ὅτι θά πα-
ρευρεθῶσι καί πολλαί κυρίαί ! Ἀπαράλλακτον καθ'
ὅλα τοῦ κοῦτσαδάκιου ἐκείνου καί στερεοτύπου moto :
— Ἔλα στό Χριστό σου, ρέ Σωκράτη, νά τὸ γλεντίσωμε καί
λιγάκι ! . . . θά χωμε ρέ, καί κορίτσα !

Καί ἐν ἀπροσδόκητον.

Κατά τάς ἐξετάσεις τῆς Νομικῆς σχολῆς :

Ὁ καθηγητής. — Τί εἶναι ἡ 113 Νεαρή τοῦ Ἰουστινιανοῦ ;
Ὁ ἐξεταζόμενος (μετὰ στόμφου). — Παλλακίς του !

Ρεφερέ.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ

(Κατὰ τὸν ἤχον «Mia bella Fiorentina» τοῦ Boccace).

I

Νταρντάνα μου Μαρίνα,
Μά τὸν Ἰσοῦ Χριστό,
Ἐφόρησ' ἀπ' τὴν πεῖνα
Καί πλέον δὲν βαστώ.
Ριζέ μου καθὼς πρῶτα,
Κάνα κομμάτι κόττα,
Ἡ—γὰ νά κάνουμε σερτέ—
Κάνα καλὸ κροφτέ.
Ἄχ πεινώ,
Τ' ὄρφανό,
Καί ἐσύ . . .
Ἄχ, ἐσύ,
Στὸ μαλακὸ κρεβάτι σου,
Κάθεσαι ξαπλωμένη,

Με ὅλο τὸ ραχάτι σου

Καί μὲ κοιλιὰ πρησμένη !

Δὲν ἀκοῦς

Τοὺς γλυκοὺς

Στεναγμοὺς τοῦ ἔρωτά μου,

Κι' ἀψηφᾷς

Τὸν χορὸ

bis

Ποῦ χορεύουν τ' ἄντερα μου !

Τραλαρά λαλαρά

Τραλαρά λαλά

Ἄχ, Νταρντάνα μου Μαρίνα,

Τραλαρά λαλαρά

Τραλαρά λαλά

Μπάσε με μέσ' στὴν κουζίνα !

II

Σὲ ἀδειανὸ στομάχι

Ἐρως δὲν κατοικεῖ . . .

Εἶναι φαγᾶς καί νάχη

θέλει καλὸ φαί.

Καί μόνο σὰν χορταίνῃ

Μέσ' στὴν καρδιά μας μένει,

Ἀλλήλως ἂν μεῖνῃ νηστικός,

Πεθαίνει φθισικός.

Τὰ προχθές

—Τί τὰ θές !—

Μοναχὸς

Ὁ φτωχὸς

Ἐξ ὥραις φύλαγα σκοπὸς

Καί βασιλγὰ καὶ κράτος

λεύουν οἱ βέηδες, διότι δι' αὐτοῦ θά δύναμαι τὰ πάντα . . .

Οὕτω δὲ λαλοῦσα, ἐφαίνετο μὴ ἀπευθυνομένη τῷ Μπεσήρ.
Θά ὠρκίζετό τις ὅτι ἠγνόει τὴν παρουσίαν του καὶ ὅσα ἐλε-
γε τὰ ἐλεγεν ἐν ὄνειρῳ.

Ὁ Μπετήρ ὅμως ἐφαίνετο οὐδὲν ἐννοῶν. Ὁρῆος ἐνώπιον
αὐτῆς, μὲ τὰ γόνατα ἡμιεκκλιμένα, τὸ βλέμμα χαμαὶ προ-
σηλωμένον, κράτει τῆς χειρὸς ἐσταυρωμένης ἐπὶ τῆς προμή-
κου; γαστρὸς αὐτοῦ καὶ περιέστρεψε τοὺς ἀνίχειρας μὲ ὕφος
μακάριον.

— Ἡ Βάγια εἶναι ἀπερίσκεπτος, ἐπανελάθεν ἡ Φατιμέ· ἡ
Βάγια κυττάζει παρὰ πολὺ τοὺς Χριστιανοὺς, ὅταν πηγαίνῃ
στὸ παζάρι ἢ στὸν περίπατο. Ἄν ἀπεδείκνυε κινεῖς εἰς
τὸν πασσᾶ μου ὅτι ὠμίλησε μὲ ἄνδρα, ὅτι τοῦ ἔγραψε, ὅτι
τὸν ἐδέχθη ἴσως . . . ἡ ἐκδίκητις τοῦ πασσᾶ μου θά ἦτο τρο-
μερὰ . . . ἡ Βάγια ἢ ἀπέθνησκεν . . . ἀσφαλέστερον ἢ ἂν
ἔπινε καφέ.

Ὁ εὐνοῦχος ἤκουε μὲ τὰ δύο μακρὰ του ὦτα, ἀλλ' ἐξηκο-
λούθει περιστρέφων τοὺς ἀντίχειράς του καὶ δὲν ἔλεγε γρῦ.

— Ἡ Ζαϊδὲ ἔχει υἱὸν ἐξηκολούθησεν ἡ Φατιμέ, υἱὸν
τὸν ὁποῖον λατρεῖ ὁ πασσᾶς μου. Ἄν ὁ υἱὸς αὐτὸς ἐχάνετο
ἐξ ἀπερίσκεψιάς τῆς μητρός του, ὁ πασσᾶς μου θά ἐφόνευε
τὴν Ζαϊδὲ . . . ἡ ἂν δὲν τὴν ἐφόνευε, θά τὴν ἐχώριζε καὶ θά
τὴν ἐδίωχνεν ἀπὸ τὸ χαρέμι. Καὶ τότε θ' ἀνῆκεν ὁλόκληρος
εἰς ἐμέ . . . Εἶναι παντοδύναμος; καὶ τίποτε δὲν θά ἤρνεϊτο
εἰς τὸν θεράποντα τὸν ὁποῖον ἐγὼ θά ἐπροστάτευον.

Ὁ εὐνοῦχος ἤκουεν ὅλον ἐν χωρὶς νά σαλεύσῃ.

Ἡ Φατιμέ ἐσιώπησε· μετὰ μικρὸν δὲ ἀνορθοῦμένη καὶ ἀλ-
λάζουσα τόνον φωνῆς.

— Εἶναι ἡμερὸς σὰν ἀρνὶ τὸ λεοντάρι σου, εἶπεν αἴφνης.

— Ὁ Σαῖτ εἶναι ἡμερὸς, διότι δὲν πεινᾷ ποτέ, εἶπεν ὁ
Μπεσήρ μετὰ ξηροῦ σαρκασμοῦ.

— Σὺ ἔχεις τὴν φροντίδα τῆς τροφῆς του ;

— Τὸ ξεύρετε πολὺ καλὰ, χανούμ. Μ' ἀγαπᾷ ὁ Σαῖτ
γιατ' εἴμεθα συντοπιῖται . . . κ' ἔπειτα . . . γιατί τοῦ πη-
γαίνω κάθε βράδυ στὴν κοίτη του ἕνα ζωντανὸ πρόβατο.

— Καὶ τί θά συνέβαιναν, ἂν ἐλησμονοῦσες κανένα βράδυ
νά τοῦ πᾶς πρόβατο ;

— ὦ ! χανούμ, εἴμσι βέβαιος πῶς τὴν ἄλλη μέρα τὸ
πρῶτ', θά μ' ἔτρωγε, γιατί εἶναι δική μου δουλειὰ ν' ἀνοίγω τὸ
κλουβὶ του.

— Ἀλήθεια ! Ὁ Σαῖτ θά σ' ἔτρωγε τότε ; ἠρώτησεν ἡ
Φατιμέ ἀτενίζουσα τὸν εὐνοῦχον ἀσκαρδαμυκτεῖ.

— Βέβαια, χανούμ, εἶπε φρικτῶν ὁ Μπεσήρ. Καὶ ὅμως μὲ
ἀκούει σὰν σκυλί. Μὰ τὰ γνωρίζω τ' ἀσλάνεμα ἐγὼ, χανούμ.
Εἴμαι ἀπὸ τὸν τόπο τους. Σὰν εἶναι νηστικά δὲν γνωρίζουν
πρὸ φίλους. Λοιπὸν τὸ περιποιοῦμαι πολὺ, σὰς ὀρκίζομαι
καὶ ποτέ δὲν τὸ ἀφίνω χωρὶς τὸ πρόβατο, κάθε βράδυ, μετὰ
τὴν προσευχή.

— Ὡστε, ἂν δὲν ἔχη δειπνήσει ἀπὸ βραδῆς, κι' ἀνοίγειν
ἄλλος ἀντὶ σοῦ τὸ κλουβὶ του τὸ πρῶτ' . . .

Μὰ τραγουδοῦσα χαρωπὸς
Γιατ' ἤμουνα χορτάτος !
Χίλιαις δύο
ὥς ἐδῶ

Μοῦ τυχε φωτισαίς νὰ σβύσω,
Μ' ἀπ' αὐτὴ
Τῇ φρικτῇ

Bis

Πυρκαϊὰ θὰ ξεψυχῇσω
Τραλαρι λαλαρά
Τραλαρά λαλά
Ἄν ἐγὼ ἔμαι πρὸς ἐξέστης
Τραλαρά λαλαρά
Τραλαρά λαλά

Σ' εἶσαι, φῶς μου ... *πειροσθέτης* !

Guère.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τώρα μὲ τὴν τρελλή μας Ἀποκρῆ, δὲν εἶναι ἀκατάλληλος καὶ ἡ ἀναδημοσίευσις ὀλίγων τρελλῶν στίχων ποῦ ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦνται μανιωδῶς ἀπὸ νηοῦ καὶ γέφους καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τοῦς ... *πυροσθέτας* ! Οἱ στίχοι γραφέντες ὑπὸ τοῦ συνεργάτου μας ἄλλοτε, ὅταν ἡ ἀηδοκύστιμος Λασσάλ σκορποῦσε τοὺς γλυκεῖς λαρυγγισμοὺς τῆς ἀπὸ τὸ μακαρίτικο θέατρο τῶν Ὀλυμπίων, προσαρμόζονται κάλλιστα ἐπὶ τῆς περιπαθοῦς καὶ γλυκειάς ἐκείνης δυωδίας τοῦ *Boccace* ! Ριχθῆτε τοὺς καὶ ποῦ ξέρετε ! Μπορεῖ νὰ συγκινηθῇ μ' αὐτοὺς καμμὶ νταρντανοκουζίνα καὶ σὰς ἀνοιξὴ τὴν μαγικὴν πόρταν τοῦ μυρώδους παραδείσου τῆς !
Λιμοκοντόροι ! εἰς προσοχὴν !

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ νεαροῦ καὶ εὐπαιδευτοῦ φοιτητοῦ τῆς Νομικῆς κ. Νικολάου Κ. Μανωλοπούλου, ἀγγέλλεται ἡ ἐν μεταφράσει ἔκδοσις τοῦ περιπουδάστου συγγράμματος τοῦ Μοντεσκιό *ἉΓΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ* (*l'esprit des lois*).

Ἡ μετάφρασις εὐελπιστοῦμεν ὅτι θὰ ἦναι τελεία καὶ ἀναρτητοὶς διότι ὁ ἀποτολμῶν τὴν μετάφρασιν τοιοῦτου ἔργου

ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπελόγισε πρότερον καλῶς τὰς εὐθύνας καὶ ἀναλαμβάνει.

Τὸ μεταφρασθὲν ἔργον, πρὸς μείζονα εὐκολίαν, ἀποτελεσθήσεται ἐκ δεκαεσσάρων περίπου τευχῶν, ἐκάστου ἐκ τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων συγκειμένου καὶ ἀντὶ λεπτῶν 80 τιμημένου. Συνιστῶμεν ἐνθέρμως τὴν ἀπόκτησιν τοῦ τοσούτου ὠφελίμου καὶ ἀπαραιτήτου ἰδίως τοῖς περὶ τὰ νομικὰ ἀσχολουμένοις συγγράμματός, περὶ οὗ ὁ περικλής *La Harpe* ἔλεγεν ὅτι ἐγράφη δι' ὅλα τὰ πεπολιτισμένα καὶ δυνάμενα νὰ βιώσωσιν ἔθνη, ὡς ἐν τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ σημειοῦ ὁ φιλόπονος καὶ ἀξέπαινος μεταφραστής.

ΟΡΓΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

58 — Ὁδὸς Κολοκοτρώνη — 58

Μόνον ἐν τῇ Καταστάσει τούτῃ ἐπισκευάζονται ἐντελῶς τὰ χειροκίνητα ὄργανα, ὅπου καὶ πωλοῦνται τοιαῦτα. Ἐπίσης ἐπισκευάζονται καὶ πωλοῦνται διάφορα ὄργανα μουσικὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ἐγχώρια. Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Σταθοπούλου διακρίνεται, διὰ τὴν ἀκριβοῦς ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν καὶ διὰ τὴν εὐθηνίαν τῶν τιμῶν. Αἱ ἐπισκευαὶ γίνονται μὲ δοκιμὴν.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛ. ΡΗΓΟΥ (Ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Νίκης)

Παρὰ τὰ καταστήματα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου

Τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦτο ἀναδέχεται παραγγελίας διαφόρων γλυκισμάτων διὰ γεύματα, χοροὺς, ἐσπερίδας γάμους κλπ. ΠΑΓΩΤΑ, κατὰ παραγγελίαν, κατασκευάζονται ἐν αὐτῇ ταχύτατα καὶ ὡς πρὸς τὴν τέχνην ἢ τὴν ποιότητα δὲν ἐπιδέχονται συναγωνισμόν. *FONDANTS* ὡς τὰ τελειότερα τῶν εὐρωπαϊκῶν *ζαχαροπλαστείων*. *BROCHES*, ὅμοια πρὸς τὰ φημιζόμενα τοῦ *Στρασβούργου* καὶ πάντα τ' ἄλλα εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς τελειότητος.

Τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς *Ξενοδοχεῖον* καὶ *Ὀινόπωλεον* Ὁμόνοια παραχωρεῖ εἰς ξενοδόχον τὸ ξενοδοχικὸν αὐτοῦ μέρος ἄνευ ἐνοικίου, παρέχον εἰς αὐτὸν καὶ πάντα τὰ χρειώδη τῆς μαγειρικῆς. Ἡ θέσις εἶναι κεντρικὴ καὶ ἡ εὐκαιρία μοναδική.

— Ὁ Σαῖτ θὰ τὸν ἔκανε μιὰ βούκα, χανούμ, κι' ἂν ἀκόμη ὁ ἄλλος αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ ἐνδοξος κύριός μας.

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ φυλάττῃ τὸν πασσά μου ἀπὸ τέτοια τύχη ! ἀνέκραξεν ἡ Φατιμέ. Ἐκατὸ φοραὶς καλλίτερα νὰ φάγωθῶ ἐγὼ ! Ἀλλ' ὁ πασσάς μου δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τι παρόμοιον, οὐτ' ἐγὼ, οὔτε αἱ χανούμισσαι, οὔτε αἱ ἀλαῖκ. Κάνεις εἰς τὸ χαρέμι δὲν πάει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Σαῖτ ἅμα ξυπνήσῃ, κανεὶς ἐκτὸς σοῦ, Μπεςήρ.

— Συγχωρήσατέ μου, χανούμ, εἶπεν ἡρέμα ὁ εὐνοῦχος. Ὁ υἱὸς τῆς Ὑψηλότητος τοῦ κάνει πολλὰς φοραὶς χάξι νὰ μπαῖνῃ στὸ κλουβί. Ὁ Ἀλῆ ἐφέντης εἶναι τόσῳ λιγνός, ὥστε περνᾷ χωρὶς ζῶρι μέσ' ἀπὸ τὰ κάγκελα. Χθὲς ἀκόμα, τὴν ὥρα ποῦ βγαίν' ὁ ἥλιος, τὸν βρῆκα μέτα. Εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς μάνας του.

— Κατὰ καλὴν τύχην, ὁ Σαῖτ εἶχε δειπνήσει καλὰ ἀπὸ βραδῆς, εἶπεν ἡ Φατιμέ μετὰ παραδόξου μειδιάματος. Μὴ λησμονήσῃς νὰ τοῦ πᾶς ἀπόψε τὸ πρόβατό του, διότι αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι τόσῳ ἀνόητο καὶ τόσῳ δὲν τὸ προσέχουν ὥστε αὔριο τὸ πρῶτ, μπορούσε νὰ πάθῃ τίποτε.

— Μὴ φοβᾶσθε, χανούμ. Ὁ Μπεςήρ ἔχει στὸ νοῦ του ὅλα ὅσα εἶπατε καὶ δι' αὐτὸν ὁ λόγος σας εἶναι προσταγὴ.

— Καλὰ. Εἶσαι καλὸς ὑπνέρτης, θ' ἀνταμειφθῇς.

Ὁ εὐνοῦχος ἐγονάτισε καὶ ἐκτύπησε τρεῖς τὸ μέτωπον χαμαί, διότι, καθὼς πάντες οἱ ὅμοιοί του, ἔτρεψε σεβασμὸν μέγχι δουλικότητος πρὸς τὰς ὑπὸ τὴν φύλαξίν' του ὑσυχίας.

Ἐν Εὐρώπῃ ἔχομεν λίαν ἐσφαλμένας ἰδέας περὶ τοῦ προσώπου ὅπερ διαδραματίζουσιν εἰς τὰ χαρέμια οἱ ἄθλιοι οὗτοι ἐπιτηρηταὶ τῶν εὐνοουμένων. Ἀντὶ νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ταῖς ὁμιλῶσιν ἡγερώχως καὶ νὰ φέρωνται πρὸς αὐτὰς ὡς δεσμοφύλαξ πρὸς φυλακισμένας, ὑποχρεοῦνται νὰ τὰς σέβωνται καὶ νὰ τὰς ὑψηλοῦσιν εὐλαβῶς καὶ εὐπειθῶς. Τοῖς ἀπαγορεύεται μάλιστα νὰ εἰσέρχωνται, χωρὶς τὴν ἀδείαν των, εἰς τὰ ἰδιαιτέρὰ των δωμάτια.

Ἐπὶ πλέον δὲ, οἱ νοήμονες ἐννοοῦσι κάλλιστα ὅτι τὸ συμφέρον των εἶναι νὰ ζῶσιν ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῶν προτιμωμένων ὑπὸ τοῦ κυρίου των, καὶ γνωρίζουσι, δοθείσης περιστάσεως, νὰ κλείωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τινὰς ἐλαφρὰς παραβιάσεις τῶν αὐστηρῶν τοῦ σεραγίου νόμων.

Γίνονται μάλιστα, ἐν ἀνάγκῃ, μεσίται καὶ ἀγγελιαφόροι τῶν χανουμισσῶν, αἵτινες μεταχειρίζονται αὐτοὺς εὐχαρίστως εἰς τοιαύτας περιστάσεις, περιφρονοῦσαι καὶ ἀπεχθανόμεναι αὐτοὺς, διότι γνωρίζουσιν ὅτι εἶναι ἐντεταλμένοι νὰ τὰς κατασκοπεύωσιν.

Ἐξω, ἐκτελοῦσι παρ' αὐταῖς τὰ καθήκοντα τοῦ ἵπποκόμου, συνοδεύοντες ἐφιπποὶ αὐτὰς παρὰ τὴν θυρίδα τῶν ἀμαξῶν, καὶ ὀρεῖλον νὰ εἰπωμεν, ὅτι χάρις εἰς τὸ ὑπέρμετρον μῆκος τῶν σκελῶν αὐτῶν, ὅλοι σχεδὸν ἵππεύουσι κάλλιστα.

Ὅταν διατρέχουν ἐφιπποὶ τὰς ὁδοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἐλκύουσι παντάπασιν τὰ σκώμματα τῶν διαβα-

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Αἰόλου ἀπέναντι τοῦ Φωτογραφείου Π. Μωραΐτου.

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκονται Κονσέρβαι ποικίλων εἰδῶν ἐσχάτως ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐργασταίου LOUIS FRERES ἥτοι Σαρδέλαι διαφόρου μεγέθους. Μπιζέλια, Ἀμαντίται, Σπαράγγια, Μουστάρδα κλπ. πρὸς τούτοις δὲ ἐκλεκτὸν Τέϊον καὶ Βανίλλια. Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὑπάρχουσι καὶ Κονσέρβαι ἐγγυωρίου κατὰ σκευῆς ἥτοι Μελιζάνες, Μπάμιες, Ἀγκινάρες καὶ Ντομάτες εἰς φιάλας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ, πρὸς δὲ καὶ γνήσιος Οἶνος Ἀγίου Γεωργίου πρὸς 70 λεπτά τὴν ὀκτώ.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΣ

Π. Α. ΤΣΙΓΚΡΗ

Ὁδὸς Ἀθηναῖς

Εἰς τὸ Καφεῖον τοῦτο εὐρίσκουσι οἱ περιανῆδες τοῦ ναργιλέ τοὺς καθαρωτέρους καὶ ὠραιότερους ναργιλέδες μετὰ πασσαλίδικα μαρκούτσια, μετὰ τουμπεκὶ ἀρίστης ποιότητος καὶ γεμιζομένους μετὰ ἰδιαιτέρην ἀνατολικὴν τέχνην, καφὲν πάντοτε φρέσκο, καὶ μυρωδάτον, καὶ διάφορα γλυκὰ καὶ ποτὰ ἐκλεκτὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἡ μαστίχα του, συνοδευομένη, ἐὰν θέλετε, καὶ διὰ μεζέ. Ἀκρα περιποίησις ἐν μέρους τῆς υπηρεσίας, ὑπὸ τὴν ἀγρυπνον ἐπίβλεψιν τοῦ δημοφιλούς αὐτοῦ καὶ δερδίστη διευθυντοῦ κ. Π. Τσίγκρη, προθυμία καὶ ταχύτης, περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ πελάτου καὶ καθαριότης ἀσπράττουσα. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκείνοι οἱ ναργιλέδες, τί ναργιλέδες! Μυρογονεὶς ὁ δρόμος ἀπ' αὐτοῦ!

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΒΛΑΣΗ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου.

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται ἑτοιμα παντός εἶδους ὑποδήματα δι' ἄνδρας γυναῖκας καὶ παιδιὰ. Ἐκτός δὲ τῶν ἐτοιμῶν ὑποδημάτων γίνονται δεκταὶ καὶ παραγγελίαι. Ἡ μεγάλη πελατεία ἣν ἀπέκτησε τὸ κατάστημα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν στερεότητα καὶ εὐθηνίαν τῶν τιμῶν του.

τῶν διὰ τῆς ἀλλοκότου κατασκευῆς τοῦ σώματος καὶ τῆς γελοίας αὐτῶν μορφῆς.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν εἶναι πάντοτε ὁ γενικὸς ἐπιστάτης τοῦ οἴκου, ὁ ἀνὴρ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ οἰκοδεσπότου· ὅσοι αὐτῶν κατορθώουσι ἐπὶ τέλους νὰ δημιουργήσωσιν ἑαυτοῖς θέσιν ἀνεξάρτητον, καὶ τοῦτο συμβαίνει συχνά, χαίρουσι τὴν γενικὴν ὑπόληψιν καὶ φέρονται ὡς ἀνατολῆται *τζέντλεμεν*.

Τινὲς, κατὰ τὸ γῆρας αὐτῶν, γίνονται δερδίσται· πάντες δὲ σχεδὸν ἀγοράζουσι μικρὰ παιδιὰ Κιρκασίων, τὰ υἱοθετοῦσι καὶ τοῖς ἀρίουν κληρονομίαν τὴν περιουσίαν των.

Μπεστὴρ, ὁ κισλὸρ ἄγας τοῦ Ρουστὲμ πασᾶ, ἦτο βεβαίως γεννημένος διὰ ν' ἀποκτήσῃ περιουσίαν ἐν τῇ ἐνασχόσει τῶν ὀρχηστῶν αὐτοῦ καθιερῶντων.

Εὐμαχάτος καὶ κόλαξ, θωπευτικὸς εἰς ἄκρον, συνθησιμὸς παιδιόθεν νὰ ἐρῇ πρὸ τῶν ἰσχυρῶν, σκληρὸς καὶ κρουφίνους, καθὼς πάντα τ' ἀνδρὰ ὄντα, ὁ Νουβὸς οὗτος ἔτρεφεν εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς ἀποζηρηθείσης καρδίας του παρὰ φρόνης φιλοδοξίας, καὶ τὸ μόνον αὐτοῦ πάθος ἦτο ἡ φιλαργυρία.

Ἄν ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν γραικῶν αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου, θὰ διεδραμάτιζεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις πρόσωπον οἷον τὸ τῶν διαβολῶν ἐκείνων εὐνοῦχων, ὃν τὸ ὄνομα διαπρέπει ἐν τῇ βυζαντινῇ ἱστορίᾳ.

Περὶ ἐλθόν εἰς τὴν θέσιν ὑπηρετοῦ παστᾶ, περσικεύαζεν ἐν τῷ κρυπτῷ τῆς μηχανορραφίας αἰτινας ἐμελλον νὰ ὑποβι-

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ Εἰς ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήματι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὥρισμένας τιμὰς:

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Π. Φ. Χάγερ καὶ Σα. Ἐν τῷ Ἐδωδιμοπωλείῳ Χρηστοδούλου Μέγα, ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῷ ὑλοπωλείῳ Δ. Ναύερη ἐν Νεαπόλει. Ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Γερασίμου ἀπέναντι τοῦ καφενείου Τσόχα. Ἐν τῷ παντοπωλείῳ Σ. Πυρρή ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ.

Ἐν Πειραιεὶ, ἐν τῷ ἐμπορικῷ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου ὀπισθεν τοῦ Τινανείου κήπου.

Ἐν ἸΣΘΜΙΑ, ἐν τῷ παντοπωλείῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρῶτην Ἀμπυζοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῶ, ἐν τῷ οἶνοπωλείῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὥρισμέναι ὡς ἀκολουθῶς:

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ὁ Ἀκρόπολις πωλεῖται: ἐκάστη φιάλη ὄρ. 3

» » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50

» » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—

Γίνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρουσι τὰς ἀνωτέρω ἐπιγραφὰς καὶ αἱ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἐκάστη.

(Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΣΤΑΘΣΠΟΥΛΟΥ

177 — Ὁδὸς Αἰόλου — 177

Ἐν τῷ πιλοποιεῖν τούτῳ κατασκευάζονται ὑπὸ ἐμπειροτάτων τεχνιτῶν καὶ ὑπὸ τῆν ἐπίβλεψιν τοῦ λίαν καλαισθητοῦ διευθυντοῦ κ. Χαρίλ. Σταθοπούλου, ΠΙΛΟΙ διαφόρων εἰδῶν καθ' ὅλα τέλει καὶ ὁμοίαι τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Ἐν αὐτῷ πᾶσα κεφαλὴ δύναται νὰ εὕρῃ τὸν ἀρμόζοντα αὐτῇ πῖλον καὶ πᾶν βαλάντιον νὰ προμηθευθῇ τοιοῦτον.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ

διὰ τοὺς φίλους τοῦ ἀγνοῦ, καθ' αὐτοῦ, γνησίους καὶ ἀμολύντου παστᾶ. — Ἐκεῖ εἰς τοῦ κ. Παναγιώτη Κυριακούλη τὸ κατάστημα, εἰς τὴν συνοικίαν Ὑρρῆ, κατὰ τὴν ὁδὸν Μιαούλη καὶ ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Ἐλευσῆς εὐρίσκετε κατὰ πᾶσαν νύκτα τοιοῦτον παστᾶν διὰ θεοῦς, ἀπὸ τὰς πέντε μ. μ. μέχρι τῶν πέντε μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Κρασί ρετσίνατο ἀθάνατο καὶ περιποίησις εἰς ὅλα.

θῆσιν τὰ σχέδιά του, καὶ ἦτο ἑτοιμὸς νὰ προβῇ εἰς ὅ,τι δὴποτε ὅπως ἐξασφάλισεν τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν.

Οὐδεὶς κάλλιον αὐτοῦ ἐγνώριζε τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰς ἀπορητοὺς βλέψεις τοῦ κυρίου του. Οὐδεὶς εἶχε σπουδάσει κάλλιον τοὺς χαρακτῆρας τῶν τεισάρων γυναικῶν αἰτινας διεπιλουεῖν τὴν ἐν τῷ χαρμῇ ὑπεροχὴν. Ἐγνώριζε τί διεορίζοντο, τί ἤθελον, τί ἠδύναντο, καὶ ἐν τῇ γνώσει ταύτῃ εἶχε παρακινεῖσαι μυστηριώδη σχέδια.

Ἀλλὰ τὰ σχέδια ταῦτα, οὐδόλως ἐνεπιστεύετο εἰς ἐκεῖνας αἰτινας ἐμελλον νὰ ὑποδοηθῶσι τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν, διότι τεραστίως ἐδυσπίστει κατὰ τῶν γυναικείων ἐξάψεων καὶ ἀκριτομυθῶν.

Ὁ Μπεστὴρ οὐδέποτε ἀπεκάλυπτε τὰ κρίφια σχέδιά του. Ἄλλως δὲ κατεῖχεν εἰς τὸν ὑλιστικὸν βαθμὸν, καθὼς πάντες οἱ Ἀνατολῆται, τὴν τέχνην τοῦ νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἰδέαν του χωρὶς νὰ τὴν προδίδῃ διὰ λόγων ἐνοχοποιητικῶν, καὶ ὅστις ἤθελεν ἀκούσει τὴν συνδιάλεξιν του μετὰ τῆς Φατιμῆ δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ κατηγορήσῃ οὔτε τὸν εὐνοῦχον οὔτε τὴν χανοῦμισσαν ὡς συμψηφίσαντας τὴν διάπραξιν στυγεροῦ ἐγκλήματος.

Ἄλλως δὲ, ἡ Φατιμῆ ἦτο ἡ προτιμωμένη παρ' αὐτοῦ, εἰ καὶ δὲν τὸ ἐφάνερον, καὶ συμμαχία μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης ἥτις ἐτρόφην ἐν πολυδαίδαλοις ραδιουργίαις τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τῷ ἐφάνετο ἐπωφελεστέρα ἢ πασῶν τῶν ἀντιζήλων αὐτῆς ἡ εὐνοία. (ἀκολουθεῖ)